

DE SCHOENEN VAN ZIJN VROUW

Er komt een moment dat hij zijn vrouw in een restaurant zal zien zitten. Eerst was er haar auto, de auto van zijn vrouw, op de stoep voor het restaurant. Niemand verdient het de auto van zijn vrouw tegen te komen op een plek die hij niet verwacht. Er schiet iets vast in zijn keel en op het dashboard ligt een papieren zakje. Deze avond is alles een teken van naderend onweer, rollend gesteente. Hij kijkt naar zichzelf in de zijspiegel en controleert zijn gebit. Hij kent zijn krachten: niets meer dan weten hoe je een tafellaag bedient, hoe je de rotte noten onderscheidt van de goede zonder ze te openen, een stevig potje drummen.

Hij neemt plaats aan een tafel die hem goed zicht biedt op zijn vrouw en al snel stelt hij vast dat ze niet met iemand anders is, niet met een andere man. Ze is alleen en bestelt een glas witte wijn en een karaf water. Applaus stijgt op van alle tafels wanneer de ober een tonijn naar binnen draagt en hem in het midden van de zaal ontdoet van zijn huid. Er is iets met vissen en hoe hij ze waardeert omdat ze hun leven lang stil zijn; iets wat een zin kan worden die haar zal charmeren, een grap die hij al die tijd bewaart heeft voor een moment als dit. Het is knap lastig de woorden aan elkaar te knopen wanneer je je vrouw in haar eentje een glas wijn ziet drinken en ze zich niet zozeer onbewust lijkt te zijn van je aanwezigheid, maar het haar simpelweg weinig lijkt te schelen dat je er bent.

Hij kijkt hoe ze haar salade eet en vertrekt als het dessert op tafel komt. Ze zal die nacht thuiskomen en haar kleren uittrekken aan haar zijde van het bed, ietwat gehaast, iets achtelozer dan normaal.

Het ding in zijn luchtpijp zit er de volgende dag nog steeds en het begint hem te irriteren. Ze legt haar handen op zijn gezicht en kijkt in zijn keel. Het gaat wel over, zegt ze, maar het stelt hem niet gerust. Ze houdt haar jas aan in huis. Is het echt zo erg? Doet het pijn? Nee, hij kent het gevoel, en op de keper beschouwd is het lang niet zo erg als die keer die hij al bijna vergeten was, die keer dat hij haar zag door het raam van de etalage van een schoenenwinkel in de binnenstad. Misschien wel een half uur, misschien wel drie kwartier bleef hij kijken hoe ze door de winkel liep en geen beslissing nam. Uiteindelijk koos ze een paar sandalen met lage hak, niet half zo fraai als de schoenen die ze al bezat. Ze draaide haar enkel in kleine cirkels, kijkend naar haar voet in de lage spiegel alsof haar eigen voet iets was waar ze heimelijk van hield, en het thuis voor hem zou verbergen in die lade met spulletjes in haar kamer waar hij niet aan mocht komen.